

мѣсто, отдѣто се начеваше тича. Огмѣрихъ му три разкрача, напръдѣ ми да тѣрти. То не рачеше, като казваше че нѣма да го хванатъ това за работа, а искаше наедно на равно да се пустнемъ. Азъ настоявахъ на моето и му казахъ: „ако ме надтичашъ, нека е твой бакшиша. Но циганчето не се съгласи, дору не попита. Дели Мехмедъ му каза: Нека тѣй да бжде, както иска бахчеванчегото“. Като се впускахме още на 10 тина крачки, азъ го оставихъ толкова подирѣ си, а, като стигнахъ до мѣстото, гдѣто бѣще разпрострѣно сукното, циганчето беше на половината на пѣтя. Като стигнахъ до прѣградата, която бѣще до гърди висока, хвърлихъ се и я прѣскочихъ. Тогази Дели Мехмедъ ме улови, издигна ме на горѣ и отъ стотѣни тамъ присѣтствующи се чуха гласове: „Аферимъ, бахчованджи, аферимъ! Яша, я сънь (браво да живеешъ), четиреаршинния отъ залено сукно платъ се мѣтна на рамото ми. Целунахъ рѣка на Дели Мехмедъ, върнахъ се бързишкомъ къмъ бахчата и отъ радостъ за скжпия за мене подарѣкъ и насърчение стори ми се, че наистина съмъ крилатъ, както казваха всички тамъ присѣтствующи; прѣхвъркнахъ прѣзъ плѣта, който бѣше на равно съ рѣста ми, като птиче, отидохъ и се заловихъ пакъ съ мотиката да поливамъ. Слѣдъ малко на полето се състави голѣма трапеза и керванъ синии, паници и тави съ ястия трѣгнаха отъ Дели Мехмедовата кжща, наслагаха и се захвана тържественъ гуляй. Ето, че носятъ и за мене: тапсия съ баница, паница съ яхния, друга съ чорба, четвъртъ отъ агне печено и единъ бенликъ за вино (понеже всички турци знаеха, че на такъвъ обѣдъ за българина трѣбва и вино). Купихъ си 1 ока вино, което се продаваше въ една кръчма въ земята (землянка), отбихъ водата у вадата и като се чувствувахъ подъ защитата на турцитѣ сигуренъ да ме не мѣмратъ чорбажиитѣ, които въ това врѣме бѣха на общата софра, разположихъ се на сѣнка подъ една дебела върба, почнахъ самъ си на глава да гуляя, като ядяхъ и пияхъ безгрижно вино съ голѣмо удоволствие. Щомъ се наядохъ и напихъ добрѣ, ето и Ганчо иде, взе мотиката и оправи водата въ фитаритѣ, а на мене каза да взема ястието си, да го занеса въ колибата и да легна да поспя и да си почина. — Видно, че така му било порѣчано. Слѣдъ това, на другия день, азъ пакъ си заловихъ длѣжността да поливамъ.

Когато узрѣ лука, и го извадихме и оплѣтохме на вѣнци, поливането остана по малко — остана да се полива само едно зеле. Отъ бахчата ни градоветѣ бѣха далечни за завозване зарзаватъ и бахчованския ни труд не принасяше никаква полза, та се принудихме да размѣняваме стоката си съ